

νῆμα τῆς προσωρινῆς συρραφῆς Μακεδ. (Χαλκιδ.) Συνών. *τρούπωμα*.

ἄραιοπατῶ Ζάκ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. *ἀρυσπατῶ* Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄραιοδς* καὶ τοῦ ρ. *πατῶ*.

1) Ἀμτβ. πατῶ κατὰ διαστήματα μεγάλα, κάμνω μεγάλα βήματα, βαδίζω ταχέως Ζάκ. Πελοπν. (Λακων.)

β) Παραπαίω, παραπατῶ Πελοπν. (Λακων.) 2) Μετβ. πατῶ, διαπερῶ τὴν βελόνην κατ' ἄραια διαστήματα Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.: Παροιμ. φρ. Ἀραιοπάτα τὲς βελονγὲς νὰ πάμε κι ἄλλοῦ (ἐπὶ τοῦ προτρέποντος νὰ γίνῃ ἐργασία τις ταχέως καὶ ὥς τύχη, ἄρα κακὴ) Λακων. || Παροιμ. Ἀραιοπάτα τὸ βελόνι, | ἢ Λαμπρὴ κοντοζυγώνει

(ἐπὶ ἐπισπεύσεως ἐργασίας) αὐτόθ. 3) Συρράπτω κατ' ἄραια διαστήματα ὕφασμα διὰ νὰ συγκρατῆται εἰς τὴν οἰκειάν θέσιν κατὰ τὴν ραφήν, μεθ' ἣν ἀφαιρεῖται τὸ νῆμα τῆς προσωρινῆς συρραφῆς Μακεδ. (Χαλκιδ.) Συνών. *τρουπώνω*.

ἄραιοπέφτω ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 38.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄραιοδς* καὶ τοῦ ρ. *πέφτω*.

Πίπτω κατ' ἄραια χρονικά διαλείμματα: Ὡς τοῦ χωριοῦ τὰ σύγγρα, ξέμακρα, . . . ὥς τὸ λόγγο τὸν πυκνὸ ἄραιοπέφτε τὸ χιόνι.

ἄραιοπλατος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀρύπлатος Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. *ἄραιοδς* καὶ *πλατύς*.

1) Ἀραιοδς ἄμα καὶ πλατύς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): Ἀρύπлатον χτένιν Κερασ. Οἶν. Ἀρύπлатο χτενάκι Ἀπύρανθ. 2) Πολὺ πλατύς Κύθν.

***ἄραιοπλατῶ**, ἀρυσπλατῶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄραιοδς* καὶ *πλατῶς*.

Εἶμαι πλατύς: Ἀρυσπλατεῖ τὸ χτένι (ὅταν εἶναι πλατύτερον τῶν μιταρίων). Ἀρυσπλατοῦνε τὰ μιτάρια (ὅταν εἶναι πλατύτερα τοῦ χτενιοῦ).

ἄραιοπλέκω Λεξ. Δημητρ. (λ. ἄραιοπλέκω) ἄραιοπλέκω Πελοπν. (Βερζ.) Μετοχ. ἀραιοπλεγμένους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄραιοδς* καὶ τοῦ ρ. *πλέκω*.

Πλέκω ἄραιοδς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μιὰ κόρη μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ μὲ τὰ μαῦρα μάτια

ψηλὸ βουνὸ ἀνέβαινε πλέχοντας τὸ γαϊτάνι,

πλέχοντας κι ἀραιοπλέχοντας καὶ λειανοτραγουδώντας

Βερζ.

Γαϊτανάκι ἀραιοπλεγμένου | ὥς τοῦ λιμό σου τυλιγμένου. Συνών. τῆς μετοχ. ἀγανός 3, ἀνάγλυκος 3, ἀραιοπλεχτός, ἄραιοδς Α 1, ἀντίθ. κρουστός, πυκνός, σφιχτοπλεγμένος, σφιχτός.

ἄραιοπλεχτός ἐπιθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ.ά.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. *ἄραιοδς* καὶ *πλεχτός*.

Ὁ ἄραιοδς πλεγμένος, ὁ ἔχων ἄραιαν ὑφήν: Ἀραιοπλεχτο παννί. Συνών. ἀγανοπλεγμένος (ιδ. ἀγανοπλέκω).

ἄραιορρωγος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀρύρρωγους Μακεδ. (Πάγγ.) ἀρύλλωος Θήρ. ἀρύλλουγους Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄραιοδς* καὶ τοῦ οὐσ. ρῶγα.

Ὁ ἔχων ἄραιὰς ρῶγας, ἐπὶ σταφυλῆς: Ἀρύρρωγα σταφύλια Πάγγ. Ἀρύλλωο σταφύλι Θήρ. Ἐφα μὰ ἀσπριδίτσα ἀρύλλουφ' κ' ἔνα ρουιδίτ' ἀρύλλουγου (ἔφα = ἔφαγα, ἀσπριδίτσα = εἶδος σταφυλῆς) Σκόπ.

ἄραιοδς ἐπιθ. λόγ. κοιν. ἄραιοδς κοιν. ἄραιοδς Μέγαρ. ἄραιοδς Πόντ. (Τραπ.) ἄραιοδς Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μποβ.) ἄραιοδς Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) ἄραιοδς Κύπρ. ἄραιοδς Εὐβ. (Κύμ. κ.ά.) Ἡπ. Θεσσ. Θήρ. Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κρήτ. (Βιάνν.) Κύθηρ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Μελέν.) Μέγαρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀνδρόιτσα. Ἀνδρουῖς. Ἀρκαδ. Λακων. Λάστ. Μάν. Παππούλ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Σάμ. Σίφν. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Σύμ. Σῦρ. κ.ά. Πληθ. ὀνομαστ. ἄραιοδς Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σουφλ. κ.ά.) Θηλ. ἄραιοδς Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Οὐδ. ἄραιοδς Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. *ἄραιοδς*. Τὸ ἄραιοδς διὰ τὸ θηλ. *ἄραια*, ἐν τούτῳ δὲ ἐγένινεν ἡ μετακίνησις τοῦ τόνου κατ' ἀναλογ. τῶν ἄλλων εἰς -έα θηλ., οἷον *βαθέα*, *βαρέα*, *γλυκέα*, *παχέα* κτλ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 12 (1915/6) 15. Τὸ ἄραιοδς ἐκ τοῦ θηλ. *ἄραια* κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα *βαρεὰ* - *βαρύς*, *παχεὰ* - *παχὺς* κτλ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,249. Οἱ τύποι τοῦ πληθ. *ἄραιοι*, *ἄραιοί*, *ἄραιοι* ἀντὶ *ἄραιοί*, *ἄραιοί*, *ἄραιοί* ἐκ συστολῆς καὶ ἐξαφανισμοῦ τοῦ ἐν συνιζήσει ἐκφερομένου ἀσθενοῦς ι πρὸ τοῦ τονουμένου φθόγγου. Τὸ ἄραιοδς ἐκ τοῦ κατὰ συνιζήσιν προφερομένου *ἄραιοδς* - *ἄραιοδς*, ἐν ᾧ τὸ ἡμίφωνον κατόπιν τοῦ ρ ἐτράπη εἰς κ ὑπερωϊκόν.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἔχων ἄραια διαστήματα, ὁ ἄραιοδς διατεθειμένος (α) Τοπικῶς κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀραιὰ γένεια - δόντια - κουκκιά - μαλλιά - σκόρδα κτλ. κοιν. Ἀρὸν καννάβι - κριθάρι - σιτάρι κτλ. Ἀρὸν χτένι (τὸ ἔχον ἄραιοὺς ὀδόντας, *διὰ λυστήρι*). Ἀρὸν κόσκινο (τὸ ἔχον μεγάλας ὀπὰς). Ἀρὸν πλέξιμο πολλαχ. Ἀρὸν χτέν' Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Κόσμος ἄραιοδς (ἄνθρωποι κατ' ἄραια διαστήματα ἰστάμενοι, παρυσιαζόμενοι κτλ.) Σαρεκκλ. Ἀρὸν χορός (οὕτω λέγεται ὁ χορός, ὅταν τὰ μεταξὺ τῶν χορευτῶν διαστήματα εἶναι μεγάλα) Θράκ. Ἀρὸν ποδάρι (ποὺς βαίνων κατὰ διαστήματα μεγάλα) Οἶν. Περνάει αὐτὸς ὥς τοῦ παζάρ' μὲ τ' ἄραιοδς κι περὶ φανου περπάτ'μα τ' (ἄραιοδς περπάτ'μα = βάδισμα μὲ μεγάλους βηματισμούς) ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,120. || Παροιμ. Ὅσο ἄραια τὰ σκόρδα τόσο καὶ χοντρεύουνε (ὅτι ἢ ἄνεσις καὶ ἢ ἐλευθερία κάμνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ προοδεύῃ) πολλαχ. Τὰ βουμπάκια τ' ἄραια εἶν' (τὰ μπαμπάκια του εἶναι ἄραια. Ἐπὶ ἡλιθίου) Χαλδ. Συνών. ἀνάραιοδς 1 (α), ἄραιοδς 2, ἀντίθ. πυκνός. Ἡ ὁ ἔχων τὴν ὑφήν ἄραιαν, ἐπὶ πλεχτῶν πραγμάτων καὶ ὕφασμάτων κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἀραιοδς παννί κοιν. Συνών. ἀγανός 3, ἀνάγλυκος 3, ἀναλυτός 2, ἀνάραιοδς 1 (α), ἀπαλός Α 3, ἀντίθ. κρουστός, πυκνός, σφιχτός. (β) Χρονικῶς σύνθη. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.): Ἀραιοδς ψιχάλες (ἄραιαι σταγόνες βροχῆς) σύνθη. || Φρ. Ὡς τ' ἄραια (σπανίως) Καλημ. || Παροιμ.

Ἀρὸν ἀρὸν τὸ φίλημα νὰ ᾄχῃ καὶ νοστιμάδα

(τὸ συχνάκις γινόμενον προξενεῖ κόρον) Κῶς Ἀραιοδς δίκαιο δὲν ἐχάθη, μὲ καιρὸ κρίν' ὁ Θεὸς (βραδεῖα μὲν, ἀλλ' ἄφευκτος εἶναι ἡ ἀπόδοσις τῆς δικαιοσύνης καὶ ἡ τιμωρία τοῦ ἀδίκου ὑπὸ τῆς θείας προνοίας) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἀραιοδς ἄραιοδς τὰ ρίχνουνε οἱ κλέφτες τὰ τουφέκια

(πυροβολοῦν κατ' ἄραια διαλείμματα) CFauriel Chants popul. 144. Συνών. ἀνάραιοδς 1 (β). 2) Ὁ μὴ ὄν πολὺ πυκνός, ὁ διαφανὴς πῶς πολλαχ.: Ἀραιοδς σύννεφα πολλαχ. Τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτῃ ἄραιοδς ἄραιοδς καὶ νὰ γεμίξῃ σιγὰ σιγὰ τὸν ἀέρα ΔΒουτυρ. Μέσ' ὥς τοὺς ἀνθρωποφ. 98. 3) Σπάνιος Ἀπουλ.: Γνωμ. Πρᾶμα ἄραιοδς, πρᾶμα ὥραιοδς.

β) Τὸ οὐδ. ἀρὸν ἐπιρρηματ., σφόδρα ἀραιῶς, σπανιώτατα, πάντοτε ἐν περιφρ. μετὰ τοῦ κᾶπου ἢ ποῦ Σίφν.: Ἀρὸν καὶ κᾶπου ἔρχεται καὶ μᾶς βλέπει. Τέτοιον παιδί ἀρὸν καὶ ποῦ νὰ λάχῃ νὰ βρεθῇ. 4) Ὁ ἔχων ἀραιὰν τὴν σύστασιν, ὕδαρής πολλαχ.: Ἀραιὸς καφές (συνών. ἀλαφρός 2 β, ἀντίθ. βαρύς). Ἀραιὰ σούπια. Ἀραιὸ γάλα - ζουμί κττ. πολλαχ. Ἀρὺς πηλός Σῦρ. Συνών. ἀνάραιος 2, ἀραιουλλός, νερουλλός, ἀντίθ. πηχτός. 5) Βραδὺς Ρόδ.: Ὁ δεῖνα εἶναι ἀρὺς ἔς τὴ δουλειά του.

Β) Οὐδ. οὐσ. 1) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀρκόν, κόσκινον μὲ μεγάλας ὀπὰς Κύπρ.: Γύρεψε ἔπο τὴν γειτόνισσαν τὸ ἀρκόν της νὰ κοσκινίσωμεν τὸ σιτάρι. Συνών. ἀραιολόγι 1, ἀραιολόγος 1. 2) Παιδιά καθ' ἣν εἰς μέρος τι τοποθετεῖται νόμισμα καὶ οἱ παῖκται κατὰ σειρὰν ρίπτουν λίθους πρὸς αὐτό, ὅποιον δὲ ὁ λίθος πλησιάζει περισσότερον πρὸς αὐτό, ἐκεῖνος τὸ λαμβάνει Κύθηρ.

ἀραιόσητα ἢ, Ἡπ. Μακεδ. ἀραιόστα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. Στερελλ. (Κλών.) ἀρόσητα τᾶ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. σήτα.

1) Κόσκινον ἔχον ἀραιὰς καὶ μεγάλας ὀπὰς, διὰ τοῦ ὁποίου κοσκινίζεται ἄλευρον Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. Μακεδ. Στερελλ. (Κλών.) Ἀντίθ. πυκνάδα. 2) Πληθ., τὰ διὰ κοσκινίσματος ἀποβαλλόμενα σκύβαλα τοῦ σίτου (ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ σῖτος) Ρόδ.

ἀραιόσιτα τᾶ, ἀμάρτ. ἀραιόστα Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. σῖτος.

Οἱ ἀραιῶς σπαρέντες καὶ φυτρώσαντες σῖτοι.

ἀραιόσκοπος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρύσκοπος Πελοπ. (Μεγαλόπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. σκοπός.

Νωθρός εἰς τὸ διανοεῖσθαι, βραδύνους.

ἀραιόσπαρμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀροσπαρμένος Κρήτ. (Κασιδ.) Μετοχ. ἀρουσπαρμένος ΑΓεωργακοπ. Πλουτοφ. φυτ. 52.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀραιὰ καὶ τοῦ σπαρμένος μετοχ. τοῦ ρ. σπέρνω.

Ὁ ἐσπαρμένος κατ' ἀραιὰ διαστήματα: Σ' τᾶρι ἀροσπαρμένο Κασιδ. Καννάβι ἀρουσπαρμένο ΑΓεωργακόπ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀραιόσπαρτος.

ἀραιόσπαρτος ἐπίθ. ΓΨυχάρ. Σ' τὸν ἥσκιο 275.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ σπαρτός.

Ἀραιόσπαρμένος, ὁ ἰδ.: Τὰ γένεια του τ' ἀραιόσπαρτα μοιάζανε σὰν τρίχες τράγον.

ἀραιόσπορξά ἢ, ἀμάρτ. ἀροσπορέα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. σπορξά.

Ἀραιὰ σπορά: Φρ. Ἡ ἀροσπορέα νικᾷ τὴν ἀστοχέαν (δηλ. τὴν ἀφορίαν, ἥτοι τὰ ἀραιῶς σπειρόμενα αὐξάνονται πολὺ).

ἀραιοστάλαχτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀριοστάλαχτος) ἀραιοστάλαχτος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀραιὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. σταλαχτός < σταλάζω.

Ὁ σταλάζων κατ' ἀραιὰ διαστήματα: Δάκρυα ἀραιοστάλαχτα Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Καὶ γεύομαι τὸ γουρνιαχτό, δειπνῶ ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ πίνω τ' ἀραιοστάλαχτο τοῦ πλάκας τὸ φαρμάκι Κεφαλλ.

ἀραιότοιχος ὁ, ἀμάρτ. ἀργότοιχος Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. τοῖχος.

Τοῖχος κτισμένος ἄνευ συγκολλητικῆς ὕλης. Συνών. ξεροτρόχαλος.

ἀραιοτριχιά ἢ, ἀμάρτ. ἀργοτριχιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιότριχος.

Τὸ ἀραιὸν τρίχωμα: Ἡ κεφαλὴ του ἔχει ἀργοτριχιά.

ἀραιότριχος ἐπίθ. Νάξ. — Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀριότριχος) ἀργότριχος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀρύτριχος Λεξ. Μπριγκ. ἀραιοτρίχης Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. τρίχα.

Ὁ ἔχων ἀραιὰς τρίχας ἐνθ' ἄν.: Ἀργότριχο ἔν' τὸ 'ουρούνη καὶ θά 'ενῇ ('ουρούνη = γουρούνη, 'ενῇ = γενῇ) Ἀπύρανθ.

ἀραιουλλός ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀριουλλός).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ουλλός κατὰ τὸ συνών. νερουλλός.

Ὁ ἀραιὸς τὴν σύστασιν, ὕδαρής. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀραιὸς Α 4.

ἀραιοῦφαντος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρύφαντος Σῦρ. (Ερμούπ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ ὕφαντος.

Ὁ ἀραιῶς ὕφασμένος: Παννὶ ἀρύφαντο.

ἀραιοφρόκαλο τό, ἀμάρτ. ἀρυφρόκαλον Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. φροκάλι.

1) Ἀραιὸν σάρωθρον. 2) Τὸ φυτὸν ἐξ οὗ κατασκευάζονται σάρωθρα ἀραιά: Ἄσμ.

Νὰ μάσουν τ' ἀρυφρόκαλον νὰ φκειᾶς ἕνα φουρκάλι.

ἀραιοφρύδης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀριοφρύδης).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. φρύδι.

Ὁ ἔχων ἀραιὰς ὀφρὺς. Ἀντίθ. πυκνοφρύδης, σμιχτοφρύδης.

* **ἀραιοφυλλάδα** ἢ, ἀραφ'λλάδα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. φυλλάδα. Πβ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 222.

Ρωγμή, σχισμή: Νὰ φράξῃ τ'ς ἀραφ'λλάδεις τοὺν σπιτιοῦν.

ἀραιόφυλλος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀριόφυλλος) ἀρόφ'λλους Λέσβ. ἀράφυλλος Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ τοῦ οὐσ. φύλλο. Πβ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 222.

Ὁ ἔχων ἀραιὰ φύλλα ἐνθ' ἄν.: Ἀρόφ'λλους βασιλ'κός. Ἀρόφ'λλον δέδρου Λέσβ.

ἀραιοφυτεμένος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀραιὰ καὶ τοῦ φυτεμένος μετοχ. τοῦ ρ. φυτεύω.

Ὁ ἀραιὰ φυτευμένος: Ἀραιοφυτεμένες ντοματῆς-ἀγκινάρες κττ. Ἀραιοφυτεμένα σκόρδα κττ. Συνών. ἀραιοφύτευτος.

ἀραιοφύτευτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀριοφύτευτος).

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀραιὸς καὶ *φυτευτός < φυτεύω.

Ἀραιοφυτεμένος, ὁ ἰδ.: Ἀραιοφύτευτο ἀμπέλι.

ἀραιοχτισμένος ἐπίθ. Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀραιὰ καὶ τοῦ χτισμένος μετοχ. τοῦ ρ. χτίζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου οἱ λίθοι κατὰ τὴν οἰκοδομὴν τίθενται κατ' ἀραιὰ διαστήματα πληρουμένων τῶν κενῶν διὰ χαλικίων καὶ πηλοῦ, ἐπὶ τοίχου: Ἀραιοχτισμένος τοῖχος. Ἀραιοχτισμένη μάντρα.

